

7. Относятся к ребёнку как к полноправному партнёру, который пока что обладает меньшим жизненным опытом;

Конечно, роль семейного воспитания в формировании характера, взглядов, привычек не абсолютна – большую роль играет самовоспитание, а также роль внесемейного воспитания, которое человек получает, живя в обществе.

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ ДОСЯГНЕННЯ ОСОБИСТОСТІ

Доп. - Кубатко О. В., студ. гр. Ф-21.
Наук. кер. – доц. Кривопішина О. А.

Проблема активності особистості – проблема суб'єктивного реагування особистості на вплив біосоціального середовища. Звертаючись до аналізу джерел активності особистості ми відповідаємо на запитання: які спонукальні психологічні сили змушують людину ставити перед собою ту чи іншу мету й домагатися втілення її? Відповівши на це запитання ми дістаємо можливість зазирнути до анатомії діяльності людини й поведінки, іншими словами до її мотиваційної сфери.

Мета – це те, до чого прагне людина, для чого вона працює, за що бореться, чого хоче досягти в своїй діяльності. Без мети не може бути свідомої діяльності. Цілі людської діяльності виникли й розвиваються історично, в процесі праці, їх зумовлюють суспільне життя, умови, в яких живе людина. Вони залежать від ролей, які виконує людина, суспільних доручень, від її розвитку та індивідуальних особливостей.

Цілі бувають близькі та віддалені. Віддалена мета реалізується в низці ближчих, часткових цілей, які крок за кроком ведуть до здійснення віддаленої мети в перспективі.

Мотив – це внутрішній рушій, що спонукає людину до діяльності. Мотиви діяльності та поведінки генетично пов'язані з її органічними та культурними потребами, в яких людина відчуває необхідність. Потреби породжують інтереси, тобто

спрямованість особистості на певні об'єкти з метою пізнати і опанувати їх.

Спонуками до діяльності можуть бути матеріальні потреби (потреби в їжі, одязі, житлі) і духовні, культурні потреби (пізнавальні, суспільно-політичні, естетичні).

Х. Хекхаузен запропонував модель механізму мотивації досягнення, яка тісно пов'язана з такою базовою характеристикою як особистості як самооцінка. Дж. Аткінсон визначав механізм мотивації досягнення як „здатність пережити гордість за досягнуте”. Цей механізм актуалізуються в ситуації, в яку потрапляє особистість.

Треба зазначити, що хоча в житті існує багато ситуацій досягнення (наприклад, у навчальній, професійній діяльності), відмінність у мотивах виявляє себе в тому, що одні люди шукають такі ситуації, інші уникають їх.

Людина обирає ціль, яка відповідає рівневі її домагань, стратегію її реалізації й виконує відповідні дії. Результат своїх дій (успішних чи неуспішних) людина оцінює шляхом зіставлення з рівнем домагань. Результат може негативно чи позитивно впливати на самооцінку. Рушійним мотивом діяльності може бути внутрішня установка, як стійка схильність індивіда до певної форми реагування, за допомогою якої може бути реалізована та чи інша потреба. Установка спонукає людину орієнтувати свою діяльність у певному напрямі й діяти послідовно щодо всіх об'єктів та ситуацій, з якими вона пов'язана.

Установка відображає стан особистості, який виникає на основі взаємодії її потреб та відповідної ситуації їхнього задоволення, забезпечує легкість майже автоматичність, та цілеспрямованість поведінки. Як модус активності установка виявляється на всіх рівнях психічної діяльності – від сенсорно-рецептивного до соціально-психологічного.

Установка може виступати як основоположний фактор, який опосередковує активну взаємодію особистості та середовища передусім соціального. Завдяки повторюванню так званих установчих ситуацій поступово формуються „фіксовані

установки особистості”, які непомітно для самої себе впливають на її життєві позиції.

Суспільно важлива, змістовна мета стає джерелом активності особистості. Тільки велика мета породжує велику енергію. Така мета викликає єдність розумової, емоційної та вольової діяльності, цілеспрямовану зосередженість свідомості на поставлених цілях. „Рефлекс мети”, писав І.П. Павлов має величезне життєве значення, він є головною формою життєвої енергії людини. Життя тільки в того красиве й сильне, хто весь час прагне до певної мети.

ВЛИЯНИЕ СЕМЕЙНЫХ КРИЗИСОВ НА КОНФЛИКТНОСТЬ СУПРУЖЕСКИХ ОТНОШЕНИЙ

Докл - Бардакова А.А., студ. гр. Ф-21.
Науч. рук. - Кривопишина Е. А.

Семья – древнейший институт человеческого взаимодействия, уникальное явление. Ее уникальность в том, что несколько человек самым тесным образом взаимодействуют в течении длительного времени, насчитывающее десятки лет, т.е. на протяжении большей части человеческой жизни. В такой системе интенсивного взаимодействия не могут не возникать ссоры, конфликты и кризисы.

Супружеские конфликты чаще всего возникают из-за неудовлетворенности потребностей супругов. Основными причинами конфликтов является:

- Неудовлетворение потребностей в значимости своего «Я», неуважение чувства достоинства со стороны партнера;
- Неудовлетворение потребности в положительных эмоциях: отсутствие ласки, заботы, внимания, понимания;
- Пристрастие одного из супругов к чрезмерному удовлетворению своих потребностей (алкоголь, наркотики, финансовые расходы только на себя и т.д.)